

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
NILS WAHL
prezentate la 23 aprilie 2013¹

Cauza C-500/11

Fruition PO Limited
împotriva
Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

[cerere de decizie preliminară formulată de High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Regatul Unit)]

„Organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor — Regulamentul (CE) nr. 2200/96 —
Articolul 11 — Organizații de producători — Condiții de recunoaștere — Control
asupra contractanților”

1. Prin intermediul prezentei cereri de decizie preliminară, High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Regatul Unit) solicită îndrumări cu privire la interpretarea articolului 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96 al Consiliului din 28 octombrie 1996 privind organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor².
2. Curtții i se solicită, pentru prima dată, să interpreteze condițiile impuse de Regulamentul nr. 2200/96 pentru recunoașterea organizațiilor de producători de către statele membre. În esență, se pune problema dacă și în ce măsură o organizație de producători trebuie să mențină controlul asupra contractanților pe care îi angajează să desfășoare activitățile esențiale pentru recunoașterea sa ca organizație de producători, prevăzute de acest regulament (denumite în continuare „activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96”).
3. Din punct de vedere istoric, legiuitorul Uniunii Europene a conceput organizațiile de producători ca jucători strategici pe piețele agricole, în special în sectorul fructelor și legumelor. Pentru a promova înființarea lor și pentru a le permite să își îndeplinească atribuțiile într-un mod care să conducă la obținerea rezultatelor dorite, acesta a prevăzut în favoarea lor o asistență financiară importantă. Cerințele relevante pe care organizațiile de producători trebuie să le respecte pentru a fi în măsură să își îndeplinească atribuțiile în mod eficient și să garanteze că finanțarea publică ce le este acordată nu este risipită, se află – astfel cum vom vedea – în centrul prezentei trimiteri preliminare.

I – Cadrul juridic

4. Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2200/96 prevede că regulamentul stabilește organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor.

1 — Limba originală: engleza.

2 — JO L 297, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74.

5. Titlul II din Regulamentul nr. 2200/96, care cuprinde articolele 11-18, stabilește regulile privind organizațiile de producători.

6. O „organizație de producători” este definită la articolul 11 alineatul (1) ca orice persoană juridică:

„(a) înființată la inițiativa cultivatorilor următoarelor categorii de produse prezentate în articolul 1 alineatul (2):

(i) fructe și legume;

[...]

(b) al cărei obiect de activitate constă în:

1. asigurarea faptului că producția este planificată și modificată conform cererii, în special conform condițiilor de calitate și cantitate;

2. promovarea concentrației aprovizionării și plasarea pe piață a produselor obținute de membrii săi;

3. reducerea costurilor de producție și stabilizarea prețurilor de producător;

4. promovarea utilizării practicilor de cultivare, a tehnicilor de producție și a practicilor de gestiune a deșeurilor [...];

(c) prin al cărei act constitutiv se solicită producătorilor-membri ai acesteia ca, în mod special:

[...]

3. să comercializeze întreaga producție vizată prin intermediul organizației de producători.

[...]

(d) prin al cărei act constitutiv se prevăd următoarele:

[...]

3. norme care să permită producătorilor-membri să verifice în mod democratic organizația lor și deciziile adoptate de aceasta;

[...]

(e) care au fost recunoscute de statul membru vizat, conform alineatului (2).”

7. La rândul său, articolul 11 alineatul (2) prevede următoarele:

„Statele membre recunosc ca organizații de producători, în sensul prezentului regulament, toate grupurile de producători ce solicită o asemenea recunoaștere, cu condiția ca:

(a) acestea să îndeplinească cerințele stabilite la alineatul (1) și să pună la dispoziție dovezile relevante [...];

(b) să existe dovezi suficiente care atestă posibilitatea acestora de a-și desfășura în mod adecvat și cu eficiență activitățile de-a lungul timpului;

- (c) să le permită efectiv membrilor acestora să beneficieze de asistență tehnică privind utilizarea practicilor de cultivare solide în ceea ce privește mediul înconjurător;
- (d) acestea să pună efectiv la dispoziția membrilor lor mijloacele tehnice de stocare, ambalare și comercializare și să le asigure managementul comercial și bugetar adecvat pentru activitățile acestora.”

8. Dispozițiile menționate trebuie interpretate în contextul considerentelor (7) și (16) ale Regulamentului nr. 2200/96, care au următorul cuprins:

„(7) întrucât organizațiile de producători reprezintă elementele de bază pentru organizarea pieței comune, operațiunile descentralizate pe care le asigură la nivelul lor [a se citi: «pentru care asigură, la nivelul lor, o funcționare descentralizată»]; întrucât în fața unei și mai mari concentrări a cererii gruparea furnizărilor din aceste organizații devine mai mult ca niciodată o necesitate economică pentru consolidarea poziției producătorilor pe piață; întrucât o astfel de grupare trebuie efectuată în mod voluntar și trebuie să își dovedească utilitatea prin aria de acoperire și eficiența serviciilor oferite de organizațiile de producători membrilor acestora; [...]

(16) întrucât, pentru a se stabiliza prețurile, este de dorit ca organizațiile de producători să poată interveni pe piață, în special prin decizia de a nu da spre vânzare anumite cantități în anumite perioade; [...]

9. Regulamentul (CE) nr. 1432/2003 al Comisiei din 11 august 2003³ stabilește normele de aplicare a dispozițiilor Regulamentului nr. 2200/96 în ceea ce privește autorizarea organizațiilor de producători și autorizarea prealabilă a grupărilor de producători.

10. Articolul 6 din Regulamentul nr. 1432/2003 privind structurile și activitățile organizației de producători prevede următoarele:

„(1) Organizațiile de producători dispun de personalul, infrastructura și dotările necesare pentru realizarea obiectivelor stabilite la articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96 și asigurarea funcțiilor esențiale [...]

(2) Statele membre stabilesc condițiile în care o organizație de producători poate încredința unor terți executarea sarcinilor definite la articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96.”

11. Considerentele Regulamentului nr. 1432/2003 sunt formulate, în părțile relevante în speță, după cum urmează:

„(7) Este posibil ca o organizație de producători să nu poată asigura direct și eficient totalitatea activităților sale. Statele membre trebuie autorizate să stabilească normele adecvate.

(8) Activitățile principale și esențiale ale unei organizații de producători trebuie corelate cu producția membrilor săi. Cu toate acestea, trebuie permise și alte activități, comerciale sau de altă natură, ale organizației de producători, între anumite limite. [...]

3 — Regulamentul (CE) nr. 1432/2003 al Comisiei din 11 august 2003 privind normele de aplicare a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2200/96 al Consiliului în ceea ce privește autorizarea organizațiilor de producători și autorizarea prealabilă a grupărilor de producători (JO L 203, p. 18, Ediție specială, 03/vol. 48, p. 193).

II – Situația de fapt, procedura și întrebările preliminare

12. Cauza principală privește o decizie a United Kingdom Rural Payments Agency (denumită în continuare „RPA”) prin care se retrage recunoașterea Fruition PO Limited (denumită în continuare „Fruition”) ca organizație de producători în temeiul Regulamentului nr. 2200/96.

13. Instanța de trimitere afirmă că, în cererea sa din anul 2003 adresată RPA pentru recunoașterea ca organizație de producători, Fruition a furnizat următoarele informații privind structura sa, procesul decizional, activele și activitățile sale:

„[Fruition] nu are o societate-mamă sau filiale, însă are un acord de comercializare cu Northcourt Group Ltd, o societate a cărei structură a asociațiilor este foarte similară (însă nu aceeași cu) a [Fruition]. Northcourt Group Ltd folosește Worldwide Fruit (WWF) (în care are o participație de 20 %) ⁴ ca agent de comercializare. WWF are angajat personal de marketing, personal tehnic, de asigurare a calității, informatic, de planificare și administrativ care furnizează servicii pentru [Fruition].

[...]

Deciziile de administrare curentă sunt luate de Consiliul de administrație, care este numit și ales dintre membri. [...] Drepturile de vot ale membrilor se bazează pe participarea în cadrul [Fruition], însă sunt limitate în cazul fiecărui membru la maximum 10 % din total.

[...]

Planurile de stocare, de ambalare și de comercializare sunt întocmite de personalul WWF și aprobate de Northcourt Group și de [Fruition]. Stocarea și ambalarea pentru cei peste 100 de membri are loc în aproximativ 30 de locații de stocare importante și în 10 locații de ambalare importante, toate deținute de membri individuali [...]

14. În luna noiembrie 2003, Fruition a solicitat acordarea unei finanțări europene gestionate de RPA. În decembrie 2003, RPA a recunoscut Fruition ca organizație de producători în temeiul Regulamentului nr. 2200/96 și, în luna ianuarie 2004, programul operațional prezentat de Fruition a fost aprobat, având ca rezultat faptul că i-a fost acordată finanțarea europeană solicitată.

15. În anii 2005 și 2006, serviciile Comisiei au efectuat două audituri în Regatul Unit, în urma cărora s-a constatat că mai multe organizații de producători nu îndeplineau, în anumite privințe, condițiile de recunoaștere prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96. În urma auditurilor, Comisia a refuzat să plătească integral ajutorul care fusese acordat organizațiilor de producători situate în Regatul Unit. În ceea ce privește Fruition, într-o comunicare către autoritățile din Regatul Unit, Comisia a precizat *inter alia*:

„Cei 101 membri ai [Fruition] dețin aproape 100 % din Northcourt Fruit Ltd. Această societate deține 50 % din Worldwide Fruit (WWF). Restul de 50 % este deținut de o societate deținută de fermieri din Noua Zeelandă. Nu există un acord între [Fruition] și această societate. WWF comercializează aproape 100 % din producția [Fruition]. WWF este de asemenea responsabilă cu organizarea transportului, a sortării, a ambalării și a asigurării calității producției, inclusiv cu controlul general al producției în numele [Fruition]. Serviciile tehnice și facturarea sunt de asemenea efectuate de WWF. Aceasta facturează aproximativ 150 000 GBP societății [Fruition] pentru serviciile menționate mai sus. Este evident că WWF se află în centrul întregii organizări și desfășoară toate activitățile pe care ar trebui să le desfășoare în mod normal o organizație de producători. [...]

4 — Cu toate acestea, la data retragerii recunoașterii, Northcourt deține 50 % din părțile WWF.

Serviciile Comisiei consideră că [Fruition] nu îndeplinea condițiile de recunoaștere din cauza faptului că activitățile organizației de producători sunt desfășurate de WWF fără a-i fi încredințate de Fruition. În mod identic, rămâne o problemă în ceea ce privește structura, în sensul că producătorii-membri ai Fruition nu au o majoritate de vot în privința deciziilor referitoare la WWF, ceea ce este în contradicție cu articolul 11 alineatul (1) litera (d) punctul 3 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96.”

16. În urma auditurilor Comisiei, RPA a decis inițial să suspende, iar ulterior să retragă recunoașterea Fruition ca organizație de producători.

17. Fruition a introdus o acțiune împotriva acestei decizii, susținând că, potrivit Regulamentului nr. 2200/96, producătorii-membri nu erau obligați să exercite controlul final asupra activităților încredințate unui contractant de către o organizație de producători.

18. În decizia de trimitere, High Court subliniază contextul factual complex al cauzei. Astfel, relația dintre Fruition, Northcourt și WWF nu poate fi determinată în mod clar sub toate aspectele.

19. Între Fruition și Northcourt a existat numai un proiect de acord de comercializare încheiat în luna ianuarie 2004, care nu a fost însă niciodată pus în aplicare. Potrivit articolului 7 din acest proiect de acord, Northcourt urma să aibă „o putere de apreciere absolută și necontrolată cu privire la modul în care își respectă obligațiile [p]revăzute mai jos și poate angaja și plăti astfel de subcontractanți sau contractanți independenți, după cum va considera corespunzător în cadrul puterii sale de apreciere”.

20. De asemenea, instanța națională nu a putut stabili dacă a existat vreo relație contractuală între Fruition și WWF. În ceea ce privește relația dintre Northcourt și WWF, pe de altă parte, High Court a considerat, dimpotrivă, că a existat un acord, încheiat în anul 2000, care „i-a dat lui WWF controlul asupra Northcourt în același mod în care conținutul proiectului de acord din anul 2004 i-a dat lui Northcourt controlul asupra Fruition.”

21. Având îndoieli cu privire la faptul dacă o organizație de producători trebuie – pentru a îndeplini condițiile de recunoaștere prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96 – să mențină controlul asupra activităților contractanților săi și, dacă este cazul, în ce măsură, High Court a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În cazurile în care

- a) un stat membru a analizat recunoașterea unui organism ca organizație de producători în sensul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96 al Consiliului;
- b) scopurile și actul constitutiv ale organismului în cauză au fost conforme cu cerințele stabilite la articolul 11;
- c) organizația de producători a prestat toate serviciile care trebuiau prestate în temeiul articolului 11 în beneficiul producătorilor-membri ai organismului în cauză; și
- d) organismul în cauză angajase contractanți pentru a presta un procent semnificativ din aceste servicii,

articolul 11 trebuia interpretat, în conformitate cu principiul securității juridice, în sensul că impune organismului în cauză să dețină un anumit grad de control asupra contractanților?

2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, care este gradul de control care ar rezulta din interpretarea articolului 11?

- 3) În special, organismul în cauză a deținut gradul de control, dacă este cazul, impus de articolul 11 în cazurile în care
- a) contractanții erau:
 - (1) o societate în cadrul căreia 93 % din părțile sociale erau deținute de membrii organismului în cauză și
 - (2) o societate în cadrul căreia 50 % dintre părțile sociale erau deținute de prima societate și al cărei act constitutiv prevedea că deciziile societății trebuiau adoptate în unanimitate;
 - b) niciuna dintre cele două societăți nu avea obligația contractuală de a respecta instrucțiunile organismului cu privire la activitățile în cauză; însă
 - c) drept consecință a structurii participațiilor descrise mai sus, organismul și contractanții își desfășurau activitatea pe baza consensului?
- 4) Pentru a se răspunde la întrebările de mai sus prezintă relevanță faptul că:
- a) articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/03 al Comisiei privind normele de aplicare a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2200/96 al Consiliului în ceea ce privește autorizarea organizațiilor de producători prevedea în mod expres la momentul relevant că «[s]tatele membre stabilesc condițiile» în care organizațiile de producători pot încredința unor terți executarea sarcinilor lor;
 - b) la momentul relevant, statul membru menționat în cuprinsul primei întrebări nu stabilise aceste condiții?”

22. Fruition, Țările de Jos, Regatul Unit și Comisia Europeană au prezentat observații scrise și orale în prezenta procedură.

III – Analiză

A – Considerații introductive

23. Înainte de a începe analiza noastră juridică, dorim să examinăm pe scurt ceea ce a constituit, în mod tradițional, natura și finalitatea organizațiilor de producători în cadrul Politicii agricole comune (denumită în continuare „PAC”), dat fiind că acest aspect poate furniza informații utile pentru interpretarea dispozițiilor pertinente ale Regulamentului nr. 2200/96.

24. În special de la sfârșitul anilor 1970, unul dintre obiectivele Comunității Economice Europene a fost încurajarea grupării producătorilor⁵, pentru a depăși anumite deficiențe structurale observate în piețele agricole europene. În timp ce sectoarele economice ale transformării și vânzării produselor agricole atinseseră deja, la momentul respectiv, un nivel de concentrare și de organizare considerabil, sectorul producției era adesea fragmentat și lipsit de omogenitate și de coordonare. Această situație avea în special ca efect plasarea sectorului primar într-o poziție de relativă subordonare și de vulnerabilitate față de sectoarele secundar și terțiar.

5 — Legislația Uniunii Europene a utilizat, în diferite instrumente legislative, noțiunile „organizații de producători” sau „grupări de producători” pentru ceea ce pare a fi, în esență, același concept. În această privință, a se vedea Olmi, G., *Politique agricole commune*, Université de Bruxelles, Bruxelles, 1991, p. 109.

25. Astfel, Regulamentul (CE) nr. 1360/78 al Consiliului din 19 iunie 1978 privind grupurile și asociațiile de producători⁶ a fost adoptat cu scopul de a promova o mai mare descentralizare în aprovizionarea cu produse agricole în acele state membre în care piața era aprovizionată de un număr foarte mare de holdinguri de mici dimensiuni sau de asociații insuficient organizate. Astfel cum se menționează în preambulul acestui regulament, asemenea deficiențe structurale constituiau un obstacol în calea realizării obiectivelor PAC, dat fiind că acestea făceau dificilă creșterea productivității agriculturii, promovarea progresului tehnic, asigurarea dezvoltării raționale a producției agricole și utilizarea optimă a factorilor de producție, asigurarea unui nivel de viață echitabil pentru populația agricolă și stabilizarea piețelor⁷.

26. De asemenea, mai multe regulamente de instituire a unor organizări comune ale piețelor (denumite în continuare „OCP”) includeau dispoziții privind organizațiile de producători din diferite sectoare ale agriculturii: viermii de mătase⁸, bumbacul⁹, bananele¹⁰, uleiul de măsline și măslinele de masă¹¹, hameiul¹², vinul¹³ și – mai important pentru prezenta cauză – fructele și legumele.

27. În particular, Regulamentul nr. 2200/96 definește organizațiile de producători ca „elementele de bază pentru [OPC], operațiunile descentralizate pe care le asigură la nivelul lor [a se citi: «pentru care asigură, la nivelul lor, o funcționare descentralizată»]”¹⁴. Acesta încredințează organizațiilor de producători anumite sarcini și le acordă competențele corespunzătoare – printre care, în special, competența de a decide cu privire la retragerea anumitor produse agricole de pe piață¹⁵. În plus, o organizație de producători poate, în anumite împrejurări, să solicite unui stat membru să facă normele sale obligatorii pentru producătorii care, deși nu sunt membri ai organizației, sunt stabiliți în aceeași zonă¹⁶.

28. În același timp, legiuitorul Uniunii a prevăzut, în beneficiul organizațiilor de producători, un ajutor financiar considerabil prin intermediul secțiunii „Garantare” a Fondului european de orientare și garantare agricolă (denumit în continuare „FEOGA”)¹⁷. În special, articolul 14 din Regulamentul nr. 2200/96 permite statelor membre să acorde ajutoare noilor organizații de producători în vederea încurajării înființării acestora și pentru facilitarea activităților administrative, precum și ajutoare care să acopere o parte a investițiilor necesare pentru obținerea recunoașterii, astfel de ajutoare fiind rambursate de Uniunea Europeană. Articolul 15 din Regulamentul nr. 2200/96 prevede în continuare că organizațiilor de producători care înființează fonduri operaționale le este acordată de către

6 — JO L 166, p. 1.

7 — JO L 166, p. 1. A se vedea în special considerentele (2)-(8) ale Regulamentului nr. 1360/78.

8 — Regulamentul (CEE) nr. 707/76 al Consiliului din 25 martie 1976 privind recunoașterea grupărilor producătorilor de viermi de mătase (JO L 84, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 2, p. 127).

9 — Regulamentul (CEE) nr. 389/82 al Consiliului din 15 februarie 1982 privind grupările și asociațiile de producători din sectorul bumbacului (JO L 51, p. 1).

10 — Regulamentul (CEE) nr. 404/93 al Consiliului din 13 februarie 1993 privind organizarea comună a pieței în sectorul bananelor (JO L 47, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 12, p. 110).

11 — Regulamentul (CE) nr. 865/2004 al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind organizarea comună a piețelor în sectorul uleiului de măsline și al măslinele de masă și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 827/68 (JO L 161, p. 97, Ediție specială, 03/vol. 58, p. 151).

12 — Regulamentul (CE) nr. 1952/2005 al Consiliului din 23 noiembrie 2005 privind organizarea comună a pieței în sectorul hameiului și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1696/71, (CEE) nr. 2392/86 și a Regulamentului (CE) nr. 879/73 și (CEE) nr. 1981/82 (JO L 314, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 67, p. 152).

13 — Regulamentul (CE) nr. 479/2008 al Consiliului din 29 aprilie 2008 privind organizarea comună a pieței vitivinicole, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, a Regulamentului (CE) nr. 1782/2003, a Regulamentului (CE) nr. 1290/2005 și a Regulamentului (CE) nr. 3/2008 și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2392/86 și a Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 (JO L 148, p. 1).

14 — A se vedea considerentul (7) al Regulamentului nr. 2200/96.

15 — A se vedea articolul 23 din Regulamentul nr. 2200/96 și considerentul (16) al acestuia.

16 — A se vedea articolul 18 din Regulamentul nr. 2200/96 și considerentul (14) al acestuia. Mai mult, în temeiul articolului 22 din regulamentul menționat, statul membru care a acordat recunoașterea și a decis să extindă regulile unei organizații de producători poate de asemenea decide, în anumite împrejurări, ca persoane fizice sau grupuri care nu sunt membre să plătească organizației integral sau parțial cotizațiile achitate de membrii acesteia.

17 — Articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2200/96.

Comunitate asistență financiară care poate fi utilizată pentru finanțarea programelor operaționale care au fost înaintate autorităților naționale competente și aprobate de acestea. Această din urmă formă de finanțare se poate dovedi deosebit de valoroasă, în măsura în care poate, în general, să acopere până la 50 % din cheltuielile realizate.

29. Rezultă astfel că legiuitorul Uniunii a acordat în mod tradițional organizațiilor de producători un rol important în cadrul PAC¹⁸ și, mai precis, în cadrul Regulamentului nr. 2200/96. Pentru a le permite să îndeplinească acest rol într-un mod efektiv, organizațiilor de producători li s-au acordat anumite competențe și li s-a dat acces la finanțări publice importante.

30. O privire asupra legislației actuale confirmă faptul că aceste considerații continuă să fie adevărate chiar și în prezent. Astfel, dispozițiile pertinente ale „Regulamentului unic OCP”¹⁹ – astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 361/2008 al Consiliului²⁰ (care a abrogat și Regulamentul nr. 2200/96) – sunt echivalente în esență cu dispozițiile în vigoare anterior. Noile dispoziții conferă de asemenea o poziție puternică organizațiilor de producători în cadrul piețelor agricole europene²¹. Organizațiilor de producători li se atribuie astfel obiective importante, în special în sectorul fructelor și legumelor²², și acestea beneficiază de un ajutor financiar considerabil, atât din bugetul Uniunii Europene, cât și, dacă este cazul, din bugetele statelor membre²³.

31. Este interesant de observat că Regulamentul unic OCP conține norme privind externalizarea activităților proprii de către organizațiile de producători. Articolul 125d din acest regulament prevede în mod explicit că „[s]tatele membre pot permite unei organizații de producători recunoscute din sectorul fructelor și al legumelor sau unei asociații de organizații de producători recunoscute din sectorul respectiv să externalizeze oricare dintre activitățile sale, inclusiv către [filiale], cu condiția să furnizeze statului membru suficiente dovezi care justifică faptul că externalizarea reprezintă o modalitate adecvată de realizare a obiectivelor organizației de producători sau ale asociației organizațiilor de producători respective”.

32. În esență, întrebările preliminare în prezenta cauză urmăresc să determine dacă Regulamentul nr. 2200/96 se bazează pe o premisă echivalentă, în pofida lipsei unei dispoziții exprese în această privință²⁴.

18 — Acest lucru este de asemenea adevărat, *mutatis mutandis*, în ceea ce privește Politica comună de pescuit: a se vedea, de exemplu, articolele 5-12 din Regulamentul (CE) nr. 104/2000 al Consiliului din 17 decembrie 1999 privind organizarea comună a piețelor în sectorul produselor pescărești și de acvacultură (JO 2000, L 17, p. 22, Ediție specială, 04/vol. 5, p. 121).

19 — Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO L 299, p. 1).

20 — Regulamentul (CE) nr. 361/2008 al Consiliului din 14 aprilie 2008 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO L 121, p. 1).

21 — A se vedea, în general, von Rintelen, G., în Mögele, R., și Erlbacher, F. (editori), *Single Common Market Organisation – Article by Article Commentary of the Legal Framework for Agricultural Markets in the European Union*, C.H. Beck și alții, München, 2011, p. 527-583, în special p. 538.

22 — Articolul 122 din Regulamentul unic OCP prevede că statele membre trebuie să recunoască organizațiile de producători care (printre altele): „(c) [urmăresc un] scop specific care poate, în special sau în ceea ce privește sectorul fructelor și al legumelor, să includă în special unul sau mai multe dintre următoarele obiective:

(i) asigurarea programării și a adaptării producției la cerere, în special în privința calității și a cantității;
(ii) concentrarea aprovizionării și a plasării pe piață a produselor obținute de membrii săi;
(iii) optimizarea costurilor de producție și reglementarea prețurilor de producție.”

23 — A se vedea în special articolul 103a și urm. din Regulamentul unic OCP.

24 — Întrebări similare s-au adresat de asemenea în cadrul altor proceduri în fața instanțelor naționale. De exemplu, Inner House of the Scottish Court of Session a examinat regulamentele privind organizațiile de producători în hotărârea *The Scottish Ministers/Angus Growers Limited* (2012, CSIH 92). Această cauză privea totuși un aspect de drept diferit de cel în discuție în prezenta procedură, în măsura în care instanța scoțiană trebuia să stabilească dacă nerespectarea criteriilor de recunoaștere de către o organizație de producători era „gravă”. În plus, dispozițiile legale pertinente în cauza menționată sunt cuprinse în acte care nu sunt aplicabile în speță [Regulamentul (CE) nr. 1182/2007 al Consiliului din 26 septembrie 2007 de stabilire a unor norme specifice cu privire la sectorul fructelor și legumelor și de modificare a Directivelor 2001/112/CE și 2001/113/CE și a Regulamentelor (CEE) nr. 827/68, (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96, (CE) nr. 2826/2000, (CE) nr. 1782/2003 și (CE) nr. 318/2006 și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2202/96 (JO L 273, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96 și (CE) nr. 1182/2007 ale Consiliului în sectorul fructelor și legumelor (JO L 350, p. 1)].

B – Prima întrebare

33. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să stabilească dacă articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 obligă o organizație de producători care a externalizat activitățile esențiale prevăzute de acest regulament să mențină controlul asupra contractanților săi pentru a asigura o desfășurare eficientă a acelor activități.

34. Pentru motivele indicate mai jos, considerăm că la această întrebare ar trebui să se răspundă afirmativ. În esență, și astfel cum vom dezvolta în continuare, în opinia noastră, din economia Regulamentului nr. 2200/96 și din modul de redactare a articolului 11 din acesta rezultă că organizațiile de producători sunt obligate să mențină un grad de control asupra contractanților lor pentru a asigura îndeplinirea în continuare a condițiilor de recunoaștere prevăzute de regulamentul menționat.

35. Înainte de a examina aceste aspecte, va trebui să subliniem de la bun început că nu este pusă în discuție în speță libertatea producătorilor de a se grupa și de a-și conduce afacerile astfel cum consideră adecvat. Prezenta cauză privește numai producătorii care au decis în mod voluntar să înființeze o organizație de producători și au solicitat recunoașterea ca atare, potrivit condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96.

36. Nicio dispoziție din Regulamentul nr. 2200/96 nu interzice, nici nu limitează, expres sau implicit, tipurile de activități pe care organizațiile de producători le pot externaliza. Dimpotrivă, Regulamentul nr. 1432/2003 prevede în mod explicit posibilitatea externalizării activităților²⁵. Împărtășim astfel opinia Fruition potrivit căreia decizia unei organizații de producători de a încredința, în contul său și în anumite condiții, anumite activități unui contractant constituie o decizie comercială care, în principiu, intră în domeniul de aplicare al libertății comerciale a acelei organizații de producători.

37. Totuși, acest lucru nu înseamnă că o astfel de delegare nu este supusă niciunei restricții sau condiții, care poate rezulta în mod imperativ din normele privind recunoașterea organizațiilor de producători. Într-adevăr, o astfel de recunoaștere, acordată de autoritățile naționale competente atunci când sunt îndeplinite condițiile, determină o serie de consecințe. Astfel cum am menționat mai sus, organizațiilor de producători recunoscute în temeiul Regulamentului nr. 2200/96 le este atribuit un anumit rol în cadrul pieței, care poate depăși cu mult simpla urmărire a intereselor colective ale membrilor săi. Acesta este motivul pentru care, în anumite împrejurări, normele adoptate de organizațiile de producători pentru membrii lor cu privire la aspecte importante precum producția, comercializarea sau protecția mediului pot, la cererea organizațiilor de producători, să fie făcute obligatorii și pentru alți producători, care nu fac parte din aceste organizații, dar care desfășoară activități în aceleași regiuni²⁶.

38. Așadar, se poate considera că există un interes public specific ca organizațiile de producători să exercite anumite atribuții și să obțină anumite rezultate. În acest scop, recunoașterea de către autoritățile publice competente permite organizațiilor de producători să beneficieze de o finanțare publică considerabilă.

39. În lumina a ceea ce precedă, legiuitorul Uniunii a stabilit norme pentru organizațiile de producători care doresc să fie recunoscute. Aceste norme privesc, *inter alia*, obiectivele urmărite de organizațiile de producători, astfel cum sunt prevăzute în actele lor constitutive, reglementările lor interne și principalele lor activități. Legislația Uniunii prevede de asemenea controlul îndeplinirii acestor condiții.

25 — A se vedea articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 și considerentul (7) al acestuia.

26 — A se vedea articolul 18 din Regulamentul nr. 2200/96.

40. Obiectivul principal al cadrului de reglementare este să asigure că organizațiile de producători sunt în măsură să exercite activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96, astfel încât să poată urmări în mod eficient interesul general care le susține, iar fondurile publice care le sunt afectate să nu fie risipite, utilizate greșit sau chiar deturnate în mod fraudulos.

41. Odată recunoscută, o organizație de producători rămâne singura entitate care răspunde față de autoritățile naționale și față de autoritățile Uniunii Europene pentru desfășurarea activităților esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96, precum și pentru utilizarea fondurilor publice primite²⁷.

42. Dacă organizațiile de producători ar putea încredința terților sarcina de a îndeplini, în mod autonom și fără nicio ingerință a organizației, activitățile care le sunt atribuite, garanțiile stabilite de legiuitorul Uniunii pentru a asigura o exercitare corectă și eficientă a acestor activități ar fi restrânse în mod considerabil. Desigur, organizațiile de producători ar fi în continuare răspunzătoare în drept pentru orice deficiență, însă, *de facto*, acestea nu ar fi în măsură să remedieze o astfel de deficiență, din moment ce în practică ar fi private de orice mijloc de a influența modul de exercitare a activităților în cauză sau de a se asigura că resursele publice care le sunt alocate sunt utilizate conform obiectivelor Regulamentului nr. 2200/96. În acest context, trebuie să se sublinieze că, prin solicitarea recunoașterii, organizațiile de producători își asumă un angajament special față de autoritățile naționale și față de autoritățile Uniunii Europene, acestea trebuind să verifice în mod regulat buna respectare a normelor în vigoare și putând, în cazul nerespectării normelor, să penalizeze organizațiile de producători sau să impună sancțiuni²⁸. Totuși, aceste autorități nu dispun de o astfel de putere de control și de coerciție față de contractanții (sau subcontractanții) angajați de o organizație de producători.

43. Astfel, pare să fie o condiție inerentă Regulamentului nr. 2200/96 ca organizațiile de producători să mențină un grad de control asupra contractanților (și, dacă este cazul, asupra subcontractanților) pe care îi angajează să exercite activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96.

44. Este cel mai important să se precizeze că această condiție a controlului se aplică numai în ceea ce privește activitățile pe care un grup de producători este obligat să le îndeplinească pentru a fi recunoscut ca organizație de producători (de exemplu, vânzarea producției integrale a membrilor săi și punerea la dispoziție a mijloacelor tehnice pentru stocarea și ambalarea produselor lor)²⁹.

45. Trebuie să se adauge că, în anumite limite, organizațiile de producători au dreptul să desfășoare alte activități – de natură comercială sau necomercială – în afara celor prevăzute în Regulamentul nr. 2200/96³⁰. Considerăm că astfel de activități suplimentare nu trebuie în mod necesar să facă obiectul unui control. Cu alte cuvinte, atât timp cât exercitarea acestor activități nu va afecta, direct sau indirect, buna executare a activităților esențiale prevăzute de acest regulament, nu este nevoie să se restrângă mai mult libertatea comercială a organizațiilor de producători.

46. În sfârșit, nu numai economia și finalitatea Regulamentului nr. 2200/96 susțin concluzia noastră privind existența unei cerințe de control în temeiul articolului 11 din acest regulament. Într-adevăr, astfel cum au susținut guvernele Regatului Unit și al Țărilor de Jos, precum și Comisia, o astfel de cerință poate fi dedusă de asemenea dintr-o interpretare contextuală a dispoziției menționate. Acest punct de vedere se bazează pe două ipoteze.

27 — În această privință, în considerentul (10) al Regulamentului nr. 2200/96 se subliniază de asemenea că organizațiilor de producători ar trebui să le se atribuie „o mai mare responsabilitate privind în special deciziile lor financiare”.

28 — A se vedea, printre altele, articolul 14 alineatele (5) și (6), articolul 16 alineatul (5) și articolul 18 alineatul (6) din Regulamentul nr. 2200/96, precum și articolul 13 alineatul (3) și articolul 21 din Regulamentul nr. 1432/2003.

29 — A se vedea articolul 11 alineatul (1) litera (c) punctul 3 și articolul 11 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 2200/96, precum și considerentul (11) al acestui regulament. A se vedea de asemenea articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1432/2003.

30 — A se vedea considerentul (8) al Regulamentului nr. 1432/2003.

47. Pe de o parte, articolul 11 alineatul (1) litera (d) punctul 3 din Regulamentul nr. 2200/96 prevede că prin actul constitutiv al organizației de producători trebuie să se prevadă „norme care să permită producătorilor-membri să verifice în mod democratic organizația lor și deciziile adoptate de aceasta”. Dispoziția menționată se conciliază dificil cu ideea că, prin intermediul unui acord contractual, o organizație de producători ar putea acorda unui contractant autonomie completă pentru a îndeplini atribuțiile care îi sunt încredințate: deoarece, dacă organizația de producători ar proceda astfel, producătorii-membri ar fi *de facto* privați, pe durata acordului, de orice putere de a verifica în mod democratic deciziile adoptate de contractant în numele organizației de producători.

48. Este adevărat că, astfel cum susține Fruition, decizia de a recurge la un contractant și condițiile acesteia ar fi supuse în continuare unui control democratic. Totuși, o asemenea abordare pare să se bazeze pe o interpretare deosebit de restrictivă a articolului 11 alineatul (1) litera (d) punctul 3, din moment ce domeniul său de aplicare ar fi limitat la principalele decizii luate de o organizație de producători. Formularea generală a dispoziției nu susține o astfel de interpretare restrictivă.

49. Articolul 11 alineatul (2) confirmă de asemenea punctul de vedere exprimat la punctul 46 de mai sus. Această dispoziție subliniază două concepte fundamentale în economia Regulamentului nr. 2200/96: (i) eficiența activităților pe care organizațiile de producători trebuie să le îndeplinească pentru membrii lor și (ii) existența unor dovezi relevante suficiente în această privință.

50. În ceea ce privește primul concept, articolul 11 alineatul (2) prevede că organizațiile de producători trebuie „să le permită efectiv membrilor acestora să beneficieze de asistență tehnică privind utilizarea practicilor de cultivare solide în ceea ce privește mediul înconjurător”, „să pună efectiv la dispoziția membrilor lor mijloacele tehnice de stocare, ambalare și comercializare” și „să le asigure managementul comercial și bugetar adecvat pentru activitățile acestora”³¹. În ceea ce privește al doilea concept, articolul 11 alineatul (2) obligă organizațiile de producători să pună la dispoziție „dovezile relevante [de îndeplinire a condițiilor de recunoaștere]” și „dovezi suficiente care atestă posibilitatea acestora de a-și desfășura în mod adecvat și cu eficiență activitățile de-a lungul timpului”.

51. Considerăm că organizațiile de producători nu ar fi în măsură să asigure că aceste activități sunt îndeplinite în mod eficient și adecvat, nici, *a fortiori*, în poziția de a face dovada acestui lucru în mod corespunzător, dacă nu mențin, într-o anumită măsură, posibilitatea de a supraveghea activitățile încredințate contractanților.

52. Tribunalul a adoptat de asemenea această abordare în interpretarea normelor Uniunii Europene referitoare la FEOGA. Acesta a confirmat o decizie a Comisiei care, printre altele, a statuat că vânzarea producției în sensul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96 implica exercitarea unui control efectiv al organizației de producători asupra condițiilor de vânzare și a prețurilor de vânzare. Tribunalul a declarat de asemenea că posibilitatea de a încredința o sarcină unui terț constituie o modalitate specială de îndeplinire a obligației în cauză și nu are ca efect descărcarea organizației de producători de obligațiile sale³².

53. În lumina acestor considerații, propunem Curții să interpreteze articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 în sensul că obligă o organizație de producători care a externalizat activitățile esențiale prevăzute de acest regulament să dețină un anumit grad de control asupra contractanților săi pentru a asigura îndeplinirea în mod eficient a acestor activități.

31 — Pentru exhaustivitate, notăm că această cerință a eficienței este de asemenea menționată în considerentul (7) al Regulamentului nr. 2200/96, precum și în articolul 6 alineatul (1) și în considerentul (6) al Regulamentului nr. 1432/2003.

32 — Hotărârea din 30 septembrie 2009, Franța/Comisia (T-432/07, Rep., p. II-188*, punctele 56-59).

C – A doua și a treia întrebare

54. A doua și a treia întrebare adresate de instanța de trimitere, care pot fi analizate împreună, privesc gradul de control pe care o organizație de producători trebuie să îl dețină asupra contractanților săi pentru a îndeplini condițiile stabilite la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96. În special, instanța de trimitere întreabă dacă o organizație de producători exercită gradul necesar de control în cazul în care organizația de producători și contractanții săi au deținători de părți sociale comuni și, în consecință, deciziile sunt luate prin consens, deși contractantul nu are nicio obligație contractuală de a respecta instrucțiunile organizației de producători în legătură cu activitățile care trebuie îndeplinite.

55. În opinia noastră, răspunsul la aceste întrebări poate fi dedus dintr-o interpretare de ansamblu a dispozițiilor examinate mai sus. În cele ce urmează, vom explica de ce, în opinia noastră, cerința controlului prevăzută la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 nu este îndeplinită atunci când nu există o posibilitate reală pentru organizația de producători să supravegheze activitățile contractantului său și, dacă este nevoie, să intervină pentru a asigura că activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96 sunt îndeplinite în mod eficient.

56. În cadrul propunerii noastre de răspuns la prima întrebare, am încercat să arătăm că o organizație de producători trebuie să dețină un anumit grad de control asupra contractanților săi pentru a asigura îndeplinirea în mod eficient a acestor activități.

57. În această privință, cerințele legale prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 trebuie să fie respectate nu numai în momentul în care organizația de producători solicită recunoașterea, ci și pe parcursul întregii sale existențe. Singurele excepții de la această normă sunt expres prevăzute în Regulamentul nr. 2200/96³³.

58. În acest scop, organizațiile de producători trebuie să fie în măsură să dovedească, în orice moment, că îndeplinesc condițiile aplicabile. Astfel, articolul 11 alineatul (2) litera (b) prevede în mod clar că trebuie să existe dovezi suficiente care atestă că organizațiile de producători își desfășoară în mod adecvat activitățile „de-a lungul timpului”. În plus, articolul 12 din Regulamentul nr. 2200/96 prevede că statele membre fac verificări la intervale regulate pentru a stabili dacă organizațiile de producători respectă termenii și condițiile de recunoaștere, iar în caz de nerespectare impun penalități respectivelor organizații și decid, dacă este cazul, retragerea recunoașterii³⁴.

59. Pentru aceste motive, considerăm că nu este posibil ca o organizație de producători să respecte condițiile prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 dacă nu este în măsură să intervină în orice moment în raport cu contractanții (și subcontractanții) săi, pentru a asigura îndeplinirea în mod adecvat a activităților externalizate.

60. Considerăm că puterea de supraveghere și de intervenție a organizațiilor de producători poate fi garantată în două moduri diferite: în primul rând, atunci când contractantul este integral deținut de organizația de producători, iar structura participațiilor rămâne aceeași pentru întreaga perioadă în care contractantul îndeplinește atribuțiile care îi sunt încredințate de organizația de producători. În acest caz – sub rezerva că, potrivit legislației naționale, organizația de producători este în mod real în măsură, prin intermediul acestei structuri a participațiilor, să exercite o influență imediată și decisivă asupra filialei sale – înclinăm să considerăm că criteriul controlului este îndeplinit. În această situație, contractantul va acționa ca o *longa manus* a organizației de producători, iar repartizarea atribuțiilor între diferite niveluri ale structurii grupului ar constitui numai un aspect de organizare internă. În

33 — A se vedea de exemplu articolul 13 din Regulamentul nr. 2200/96, care permite organizațiilor de producători recunoscute conform instrumentului legislativ anterior [Regulamentul (CEE) nr. 1035/72 al Consiliului din 18 mai 1972 privind organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor (JO L 118, p. 1)] să continue să funcționeze pentru o perioadă de tranziție, chiar dacă nu respectă toate cerințele prevăzute la articolul 11. În plus, articolul 14 prevede o perioadă de tranziție pentru noile organizații de producători și pentru cele care nu au fost recunoscute anterior conform Regulamentului nr. 1035/72.

34 — A se vedea de asemenea în această privință articolele 20 și 21 din Regulamentul nr. 1432/2003.

această ipoteză, contractantul trebuie în mod necesar să se conformeze voinței organizației de producători, astfel încât să nu existe riscul de a se produce un dezacord sau o divergență de interese comerciale între cele două entități. În al doilea rând, o organizație de producători poate dispune de gradul de control necesar ca urmare a unui acord contractual. Într-adevăr, în opinia noastră, un acord explicit între părți ar prezenta avantajul stabilității și al securității juridice, două elemente importante pentru a garanta că, pe întreaga durată a contractului, o organizație de producători va menține puterea relevantă de supraveghere și, dacă este necesar, de intervenție.

61. Forma unui asemenea acord și gradul de control care poate fi considerat suficient depind de împrejurările specifice ale fiecărei cauze și nu pot fi descrise astfel *a priori* și în termeni generali.

62. În opinia noastră, dreptul Uniunii nu impune nicio formă specifică pentru un asemenea acord. În fapt, nu este nici măcar necesar ca un astfel de acord contractual să fie întotdeauna încheiat în formă scrisă. Un contract verbal, dacă este valabil în temeiul dreptului național, poate fi într-adevăr suficient, deși ar putea fi dificil să se dovedească existența sa în mod adecvat³⁵.

63. În orice caz, indiferent de forma acordului, nu poate fi stabilit un grad de control suficient dacă acordul respectiv nu permite organizației de producători să dea instrucțiuni obligatorii contractanților săi, cel puțin în ceea ce privește activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96. În lipsa unui astfel de drept, organizația de producători nu ar avea niciun mijloc de a interveni în timp util pentru a asigura îndeplinirea continuă a cerințelor impuse organizațiilor de producători de normele relevante ale Uniunii Europene. Astfel cum Fruition însăși recunoaște în observațiile sale, puterile de care ar dispune organizațiile de producători într-un astfel de caz s-ar limita la o intervenție *ex post*: de exemplu, neprelungirea sau rezilierea anticipată a acordului, sau, dacă este cazul, introducerea unei acțiuni în despăgubire în temeiul răspunderii contractuale sau delictuale a contractantului.

64. Mijloacele de acțiune menționate de Fruition nu pot, așadar, să fie considerate adecvate. În primul rând, ele pot cel mult să limiteze consecințele negative ale unui comportament ilegal al contractantului sau prin care acesta încalcă contractul. În fapt, nici producătorii-membri, nici conducerea organizației de producători nu ar fi în măsură să *împiedice* un act ilicit al contractantului, chiar dacă ar avea cunoștință de intenția acestuia și s-ar opune în mod deschis. În al doilea rând, este posibil ca orice compensație obținută de organizația de producători prin proceduri legale să permită repararea prejudiciului suferit de organizație, însă nu ar putea fi niciodată în măsură să repare prejudiciul care ar fi putut fi cauzat pieței ca atare. Astfel cum am menționat mai sus, organizațiile de producători nu se mulțumesc să urmărească interesele colective ale membrilor care le compun, ci urmăresc de asemenea să desfășoare anumite activități în beneficiul pieței în ansamblul său.

65. În ceea ce privește gradul efectiv de control pe care o organizație de producători ar trebui să îl mențină, în opinia noastră, acesta depinde foarte mult de natura și de întinderea activităților externalizate, precum și de circumstanțele relevante ale cauzei (precum situația pieței, strategiile și nevoile comerciale, durata contractului etc.). Cu toate acestea, nu vedem niciun motiv pentru care o organizație de producători ar trebui în mod necesar să se preocupe de detaliile specifice ale operațiunilor comerciale cotidiene încredințate contractanților. În împrejurări normale, simpla putere de intervenție în deciziile (cele mai) fundamentale care trebuie adoptate în ceea ce privește activitățile externalizate ar trebui să fie suficientă pentru a îndeplini cerințele prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

35 — Cu privire la acest aspect, în cererea sa de recunoaștere din anul 2003, Fruition a făcut trimitere la un acord de comercializare încheiat cu Northcourt. Cu toate acestea, High Court of Justice a constatat existența numai a unui proiect de acord (nesemnat) din luna ianuarie a anului 2004 între cele două părți. Revine instanței naționale sarcina de a stabili existența și conținutul acordului de comercializare menționat în cererea introdusă de Fruition în anul 2003.

66. Considerăm că revine instanței naționale, în fiecare caz, să verifice, după examinarea faptelor pertinente, dacă o organizație de producători a menținut un grad de control suficient conform articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

67. Acestea fiind spuse, din moment ce prin a doua și prin a treia întrebare adresată de instanța de trimitere se urmărește să se determine dacă gradul de control impus în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96 este atins în împrejurări precum cele în discuție în cauza principală, vom încerca să ajutăm instanța de trimitere în această privință.

68. Considerăm că împrejurările descrise de instanța de trimitere nu sunt suficiente, în sine, pentru a îndeplini condiția de control impusă în temeiul articolului 11. Într-adevăr, rezultă că nici Northcourt, nici WWF nu sunt integral deținute de Fruition și că aceste două societăți nu sunt obligate din punct de vedere contractual să urmeze instrucțiunile pe care le furnizează organizația de producători.

69. În ceea ce privește primul aspect, simplul fapt că contractantul și organizația de producători au asociați comuni și/sau conduceri interconectate nu constituie o garanție suficientă, cu excepția cazului în care organizația de producători deține integral contractantul. În fapt, structura întreprinderii și părțile sociale pot varia în timp, iar interesele celor două întreprinderi, care la un anumit moment au coincis în mod perfect, pot deveni divergente în viitor. Mai important, chiar dacă (unii dintre sau toți) producătorii-membri dețin o parte majoritară în cadrul contractantului, nu există o certitudine că decizia finală adoptată de acesta din urmă va reflecta întotdeauna voința majorității producătorilor-membri. Astfel cum instanța de trimitere observă în mod întemeiat, din cauza structurii diferite a participației la cele două entități, care depinde de diferitele cote pe care fiecare producător le poate avea în acestea³⁶, și a posibilității unor interese divergente între diverși membri, pot exista cazuri în care punctul de vedere exprimat de majoritatea producătorilor-membri este susținut de o minoritate de asociați ai contractantului³⁷.

70. De altfel, o simplă practică ce constă în adoptarea deciziilor prin consens între organizația de producători și contractantul său nu poate garanta că acest proces decizional va fi respectat de fiecare dată. Avem îndoieli că, chiar dacă o normă contractuală ar obliga părțile să adopte deciziile în unanimitate, controlul menținut de organizația de producători poate fi considerat suficient în sensul Regulamentului nr. 2200/96. Astfel cum în mod corect subliniază instanța de trimitere, clauzele care impun unanimitatea pot conduce la paralizia entității: statu-quo-ul este prelungit atât timp cât părțile nu se pun de acord cu privire la o altă acțiune. În aceste împrejurări, organizația de producători nu va fi în măsură să acționeze astfel încât să asigure respectarea normelor legale și contractuale decât dacă contractantul însuși este de acord cu acțiunea cerută de organizația de producători. În esență, normele care prevăd consensul sau unanimitatea au drept efect plasarea celor două entități pe poziție de egalitate, în timp ce relația dintre o organizație de producători și contractantul său nu ar trebui să fie astfel. În temeiul Regulamentului nr. 2200/96, organizația de producători ar trebui să mențină puteri de control asupra contractantului și nu viceversa. Cu alte cuvinte, astfel cum Regatul Unit a arătat în cadrul ședinței, în cazul unui dezacord între cele două entități, organizația de producători este cea care trebuie să poată lua decizia finală.

36 — În acest context, trebuie să se observe că, potrivit articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003, „[n]iciun membru al unei organizații de producători nu trebuie să dispună de peste 20 % din drepturile de vot. Cu toate acestea, statul membru poate crește acest procentaj până la un maxim de 49 %, proporțional cu participarea membrului la valoarea producției comercializate de organizația de producători”.

37 — În această privință, articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1432/2003, intitulat „Controlul democratic al organizațiilor de producători”, prevede că „[s]tatele membre iau măsurile necesare în vederea evitării oricărui abuz de putere sau de influență al unuia sau mai multor producători privind gestionarea și funcționarea organizațiilor de producători”. Această normă are un ecou în considerentul (14) al regulamentului menționat, potrivit căruia „apare necesitatea ca statele membre să ia măsuri de evitare a posibilității ca o minoritate de membri care dețin, eventual, cea mai mare parte a volumului de producție al organizației de producători în cauză, să domine abuziv gestionarea și funcționarea organizației”. Interpretăm aceste dispoziții ca implicând *a fortiori* că o majoritate a producătorilor-membri nu poate deveni o minoritate atunci când se pune problema luării unor decizii cruciale privind operațiunile unei organizații de producători.

71. În ceea ce privește al doilea aspect, și anume existența unui acord contractual obligatoriu între părți, observăm că o dispoziție precum cea care figurează la articolul 7 din proiectul de acord de comercializare dintre Fruition și Northcourt nu respectă în mod cert gradul de control impus în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96. Potrivit acestui articol, Northcourt ar avea „o putere discreționară absolută și lipsită de orice control în ceea ce privește modul de executare a obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului acord și ar putea angaja și plăti orice subcontractant și contractant independent pe care îl consideră adecvat”. O astfel de putere discreționară absolută și lipsită de control în executarea unui contract este în mod vădit contrară noțiunii de control impuse de articolul 11. Mai mult, o putere nelimitată de a angaja subcontractanți poate uneori să se dovedească problematică dacă organizația de producători nu poate controla într-un anumit mod acești subcontractanți. Într-adevăr, există un risc substanțial ca existența unui lanț de contractanți și subcontractanți să reducă în continuare orice posibilitate reală de supraveghere și de intervenție a organizației de producători.

72. Cu toate acestea, Fruition susține că o astfel de interpretare a articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96 ar avea în esență ca efect ignorarea realității pieței, în măsura în care o organizație de producători nu poate, în practică, având în vedere rapiditatea care caracterizează vânzarea fructelor și a legumelor, să controleze toate detaliile aferente fiecărei tranzacții comerciale. Fruition susține în plus că o astfel de interpretare a regulamentului ar nega autoritatea agentului de a obliga comitentul, contrar practicii comerciale curente.

73. Considerăm că aceste argumente nu sunt convingătoare. Pentru început, Regulamentul nr. 2200/96 impune numai un grad de control esențial pentru a garanta că organizațiile de producători pot îndeplini condițiile prevăzute în regulament. Aceasta nu înseamnă că organizațiile de producători trebuie să fie în măsură să intervină în toate aspectele cauzelor curente ale contractantului, nici că contractantul nu se poate bucura de o marjă de apreciere (mai mult sau mai puțin) largă în îndeplinirea atribuțiilor care îi sunt încredințate (precum stabilirea prețurilor de vânzare și alegerea cumpărătorilor). În mod identic, gradul de control impus de Regulamentul nr. 2200/96 nu implică faptul că un contractant nu poate fi investit cu competențele unui agent și, în această calitate, să încheie contracte în numele comitentului, creând astfel obligații pentru organizația de producători.

74. În fapt, nu este nici măcar necesar ca organizațiile de producători să recurgă la puterile lor de control pentru a îndeplini cerința de control în temeiul articolului 11: în opinia noastră, simplul fapt că aceștia ar putea proceda astfel ar fi suficient pentru a îndeplini această cerință. Totuși, este esențial ca organizațiile de producători să mențină posibilitatea de a interveni, dacă este cazul, pentru a garanta îndeplinirea cu eficiență a activităților esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96.

75. În consecință, concluzionăm că gradul de control impus prin Regulamentul nr. 2200/96 este îndeplinit atât atunci când contractantul este integral deținut de organizația de producători pentru întreaga durată a contractului, iar organizația de producători, prin intermediul acestei dețineri, este efectiv în măsură să exercite o influență imediată și decisivă asupra filialei sale, cât și atunci când există un acord contractual care permite organizației de producători să emită instrucțiuni obligatorii pentru contractantul său.

76. În lumina considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la a doua și la a treia întrebare că articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 impune ca o organizație de producători să mențină puterea de a-și supraveghea contractanții și, dacă este cazul, de a interveni pentru a asigura îndeplinirea în mod eficient a activităților esențiale prevăzute de regulament. Revine instanței naționale sarcina de a determina în fiecare caz dacă gradul de control menținut de o organizație de producători îndeplinește această cerință. Simplul fapt că o organizație de producători și contractanții săi au asociați în comun și că, în consecință, deciziile sunt adoptate prin consens nu îndeplinește condiția controlului prevăzută de această dispoziție.

D – A patra întrebare

77. Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța națională urmărește să se stabilească dacă nepunerea în aplicare a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 de către un stat membru – care impune acestuia să stabilească condițiile în care o organizație de producători poate încredința unor terți executarea activităților lor – are vreo importanță asupra răspunsului la întrebările anterioare.

78. Această întrebare se explică prin faptul că Regatul Unit nu a emis nicio dispoziție de punere în aplicare în acest scop înainte de luna decembrie 2009, cu alte cuvinte după decizia RPA de retragere a recunoașterii Fruition ca organizație de producători.

79. Considerăm că lipsa oricărei norme naționale de aplicare a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 nu are niciun efect asupra interpretării sau a aplicării articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

80. Astfel cum am arătat deja, cerința potrivit căreia o organizație de producători ar trebui să dețină un grad de control asupra contractanților rezultă direct din economia și – chiar dacă numai implicit – din modul de redactare a articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96.

81. Gradul de control impus de Regulamentul nr. 2200/96 reprezintă pragul minim considerat esențial de legiuitorul Uniunii pentru a garanta respectarea normelor prevăzute în acest regulament de bază în ceea ce privește funcționarea organizațiilor de producători.

82. La rândul său, articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 permite statelor membre să introducă norme suplimentare care să impună un grad mai ridicat de control și să stabilească dispoziții de natură procedurală sau privind probele. Cu alte cuvinte, statele membre pot depăși pragul minim impus de articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 sau doar să clarifice și să definească domeniul de aplicare și limitele în care organizațiilor de producători le este permis să externalizeze activitățile esențiale prevăzute de Regulamentul nr. 2200/96. Această posibilitate a statelor membre de a introduce norme suplimentare de punere în aplicare este conformă cu faptul că sistemul instituit de Regulamentul nr. 2200/96 este parțial descentralizat. Printre altele, statelor membre li se impune să examineze și să decidă cu privire la cererile de recunoaștere depuse de organizațiile de producători, să aprobe finanțările cerute de aceste organizații și să efectueze în mod regulat controale pentru a asigura respectarea normelor relevante.

83. Cu toate acestea, având în vedere că articolul 6 alineatul (2) face parte dintr-un regulament de punere în aplicare, el nu poate afecta vreo obligație prevăzută de o dispoziție a regulamentului de bază, precum articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96³⁸. În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, un regulament de punere în aplicare trebuie, dacă este posibil, să facă obiectul unei interpretări conforme cu dispozițiile regulamentului de bază³⁹.

84. Astfel, contrar celor susținute de Fruition, nu se poate deduce din utilizarea formulării imperative („shall”) în versiunea engleză a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 că această dispoziție impune în mod formal o obligație statelor membre, a cărei nerespectare ar anula obligația impusă organizațiilor de producători prin instrumentul legislativ de bază.

38 — În această privință, a se vedea, printre altele, Hotărârea din 14 noiembrie 1989, Spania și Franța/Comisia (6/88 și 7/88, Rec., p. 3639, punctul 15), și Hotărârea din 18 iunie 1996, Parlamentul European/Consiliul (C-303/94, Rec., p. I-2943, punctul 23).

39 — Hotărârea din 24 iunie 1993, Dr. Tretter (C-90/92, Rec., p. I-3569, punctul 11), și Hotărârea din 26 februarie 2002, Comisia/Boehringer, C-32/00 P, Rec., p. I-1917, punctul 53).

85. Mai mult, nicio dispoziție a Regulamentului nr. 2200/96 nu sugerează că cerința controlului depinde de adoptarea unor norme de aplicare de către statul membru în cauză. Mai important, o interpretare diferită a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 nu ar fi compatibilă cu spiritul și cu economia Regulamentului nr. 2200/96, astfel cum au fost descrise mai sus.

86. În sfârșit, nu este convingător argumentul Fruition potrivit căruia interpretarea propusă mai sus ar constitui o aplicare retroactivă inadmisibilă a liniilor directe emise de autoritățile Regatului Unit în decembrie 2009 și, în consecință, ar încălca astfel principiul securității juridice.

87. Este suficient să se noteze, încă o dată, că cerința controlului este inerentă articolului 11 din Regulamentul nr. 2200/96: o dispoziție prevăzută de un act legislativ al Uniunii Europene și, în consecință, în temeiul articolului 288 TFUE, obligatorie în toate elementele sale și direct aplicabilă în toate statele membre. În plus, Regulamentul nr. 2200/96, publicat în mod legal în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, a fost adoptat înainte ca faptele din cauza principală să intervină. Cu titlu incidental, observăm că articolul 21 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003 acordă o anumită protecție juridică acelor organizații cărora, în pofida faptului că au acționat cu bună-credință, li se retrage recunoașterea⁴⁰.

88. Pentru aceste motive, propunem Curții să răspundă la a patra întrebare preliminară adresată de instanța națională că nepunerea în aplicare de către un stat membru a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1432/2003, care îi impune stabilirea condițiilor în care o organizație de producători poate încredința unor terți executarea sarcinilor sale, nu are niciun efect asupra răspunsurilor la întrebările anterioare.

IV – Concluzie

89. În lumina considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division (Regatul Unit), după cum urmează:

- „1) Articolul 11 din Regulamentul (CE) nr. 2200/96 al Consiliului din 28 octombrie 1996 privind organizarea comună a pieței în sectorul fructelor și legumelor trebuie interpretat în sensul că obligă o organizație de producători care a externalizat activitățile esențiale pentru recunoașterea sa prevăzute de acest regulament să dețină un grad de control asupra contractanților săi pentru a asigura îndeplinirea în mod eficient a acestor activități.
- 2) Articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96 impune ca o organizație de producători să mențină puterea de a-și supraveghea contractanții și, dacă este cazul, de a interveni pentru a asigura îndeplinirea în mod eficient a activităților esențiale pentru recunoașterea sa prevăzute de regulament. Revine instanței naționale sarcina de a determina în fiecare caz dacă gradul de control menținut de o organizație de producători îndeplinește această cerință. Simplul fapt că o organizație de producători și contractanții săi au asociați în comun și că, în consecință, deciziile sunt adoptate prin consens nu îndeplinește condiția controlului prevăzută de această dispoziție.
- 3) Nepunerea în aplicare de către un stat membru a articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1432/2003 al Comisiei din 11 august 2003 privind normele de aplicare a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2200/96 al Consiliului în ceea ce privește autorizarea organizațiilor de producători și autorizarea prealabilă a grupărilor de producători, care impune statelor membre

40 — Dispoziția, în partea sa relevantă în speță, are următorul cuprins: „O organizație de producători atestată care a acționat cu bună-credință își păstrează în totalitate drepturile care decurg din autorizare până în momentul retragerii acesteia, iar în cazul regimurilor de ajutor prevăzute la articolele 2 și 6a din Regulamentul (CE) nr. 2201/96 și la articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 2202/96, până la încheierea anului de comercializare în curs”.

stabilirea condițiilor în care o organizație de producători poate încredința unor terți executarea sarcinilor sale prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 2200/96, nu are niciun efect asupra răspunsurilor la întrebările anterioare.”